

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: HVIDTFELDT.

Citation: Aarestrup, Emil: "HVIDTFELDT.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare01val-shoot-workid71310.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

HVIDTFELDT.

I

De lange Snekker laae paa Rad,
Der skulde staae et Birtingsbad,
Som Rygtet kunde prise.
Fra Skib de tunge Kugler sprang,
Og gjennem Mast og Bjælker klang;
Det var en ærbar Vise!

II

I Kjøgebugt de sammenslog,
I Bølgerne hinanden drog
De vrede Kampens Fugle.
Havnøkken, ellers glad ved Strid,
I sorte Vand blev dødningshvid,
Skreg for den røde Kugle.

III

Herr Hvidtfeldt agted det dog ei,
Han tænkte: just paa saadan Vei
Det danske Flag man kjender.
Han sendte Skuddet ildrødt ud;
Det rendte som et iilsomt Bud,
Dødsbrev i hede Hænder.

IV

Høit Snekken af sin egen Ild
Omhvirlvlet blussed rød og vild,
Selv Helt blandt djærve Helte.
Den tykke Damp paa Havet laae,
162 Men Flammer man I Mørket saae
Om Skibet spænde Belte.

V

Holla, nu faae vi først en Dyst!
Nu har vi Maanskin blankt og lyst
Ved dette Nattemøde;
Nu gjælder det at lefle sødt,
At rede Leiet varmt og blødt
Paa Roserne de røde!

VI

Saa raabte Hvidtfeldt høit med Mod,
Og flux Kartoven tænde lod,
Og svang sin gode Klinge.
De danske Stykker slog ei Klik,
de dundred saa det havde Skik,
Og Fjender Døden finge.

VII

Men Luen slog sin røde Tand
I Snekkens Bug, og vildt sin Brand
Omkring de stærke Planker;
Da skreg paa Dækket hver en Mand:
Til Land, at redde os! til Land!
Nu springer det! Kap Anker!

VIII

Men Hvidtfeldt saae i Flammen ned,
Og skued over Bugten bred,
Der laae den danske Flaade.
Nei, raabte han, det gaaer ei an!
163 Paa Rækken der at sætte Brand,
Det var til liden Baade.

IX

Vort Skib jo hedder Dannebrog,
Og derfor som et ærligt Skrog
Det svigter ei i Nøden;
Det sømmer just en dansker Søn,
Med Sværd i Haand og Gud i Bøn,
At vente kjækt paa Døden.

X

Og Hurra raabte hver en Dansk,
Og slog endnu saa haard en Handsk'
Heel tidt i svenske Stavne.
Men da nu lød det sidste Skrald,
Da Ilden bragte Død og Fald,
De foer til Himlens Havne.

XI

Herr Hvidtfeldt var en Helt saa god,
Han var af Danmarks ægte Blod,
Han sprang i røden Flamme.
Vi andre har ei mindre Mod,
Vi ville staae hvor Hvidtfeldt stod,
Vi vove fuldt det samme!